

Ukryta historia wersetu czterdziestego — numer dwadzieścia dziewięć

Ezechiel Numer Dziesięć

Jeff Pippenger

2026-08-31

W księdze Ezechiela znajduje się wiele zdumiewających i ważnych proroczych linii oraz prawd. Spośród biblijnych przedstawień proroków w świątyni to właśnie Ezechiel, bardziej niż wszyscy inni, wskazuje na koła pośród kół. Koła te, według Siostry White, przedstawiają złożone współdziałanie ludzkiej aktywności, ilustrujące sekwencję wydarzeń w czasie późnego deszczu. Wydarzenia te są ukazane przez proroka, gdy sam staje się częścią proroctwa w odegranej przypowieści, jak wtedy, gdy Ezechiel leży na swoim lewym, a następnie prawym boku w ilustracji oblężenia Jerozolimy w czwartym rozdziale. Istnieje również trzynaście szczególnych dat, które wyznaczają historię Ezechiela, a czyniąc to, dostarczają wyznaczników okresu późnego deszczu, gdy stu czterdziestu czterech tysięcy zostaje zapieczętowanych. Prawdy są przekazywane nie tylko przez daty, lecz także przez liczby, takie jak siedemnaście, dziewiętnaście, dwadzieścia pięć, siedemdziesiąt, czterdzieści, trzysta dziewięćdziesiąt i oczywiście trzydzieści. Inną liczbą, która jest być może najważniejszą liczbą w księdze Ezechiela, jest liczba sto pięćdziesiąt. A jednak liczba sto pięćdziesiąt nie występuje w księdze Ezechiela. Mimo to, linia po linii — jest tam.

Liczba sto pięćdziesiąt jest proroczo wpisana w linię oblężenia, a oblężenie jest odrębną linią proroczą; albo, jeśli wolisz, oblężenie jest kołem. Prorocza linia historii zawsze będzie posiadać alfę i omegę, a tym samym cechy alfy i omegi muszą być przedstawione na początku i na końcu tej linii, w przeciwnym razie nie jest to linia. Wydarzeniem alfa oblężenia była śmierć żony Ezechiela, a końcem oblężenia była śmierć oblubienicy Chrystusa, przedstawiona przez zniszczenie Jerozolimy.

I ujrzałem ja, Jan, miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące od Boga z nieba, przygotowane jak oblubienica przyozdobiona dla swego męża. I usłyszałem donośny głos z nieba mówiący: Oto przybytek Boga jest z ludźmi, i będzie mieszkał z nimi, a oni będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. I otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu; i śmierci już nie będzie, ani smutku, ani krzyku, ani bólu już więcej nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły. I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko czynię nowe. I powiedział do mnie: Napisz, gdyż słowa te są prawdziwe i wierne. I rzekł do mnie: Stało się. Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec. Pragnącemu dam darmo ze źródła wody życia. Kto zwycięży, odziedziczy wszystko; i będę mu Bogiem, a on będzie Mi synem. Lecz bojaźliwi i niewierzący, i obrzydliwi, i mordercy, i wszetecznicy, i czarownicy, i bałwochwalcy, i wszyscy kłamcy będą mieli swój udział w jeziorze gorejącym ogniem i siarką: to jest śmierć druga. I przyszedł do mnie jeden z siedmiu aniołów, mających siedem czas pełnych siedmiu plag ostatecznych, i przemówił do mnie, mówiąc: Chodź, pokażę ci oblubienicę, małżonkę Baranka. Objawienie 21:2–9.

Żona Ezechiela umiera na początku obłężenia i zostaje tam określona jako „rozkosz” oczu Ezechiela; w zniszczeniu zaś Jerozolimy, przedstawionym w tym samym rozdziale, Jerozolima zostaje określona jako „rozkosz” oczu Izraela.

I znowu, w dziewiątym roku, w dziesiątym miesiącu, dziesiątego dnia miesiąca, doszło mnie słowo Pana, mówiące: ... Nadto doszło mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, oto Ja jednym ciosem odbieram ci pożądanie twoich oczu; lecz nie będziesz lamentował ani płakał, i łzy twoje nie popłyną. Wzdychaj w milczeniu, nie czynź żałoby po umarłym; zawiąż zawój na swojej głowie i włoż obuwie na swoje nogi, nie zasłaniaj warg i nie jedz chleba ludzi. I mówiłem rano do ludu; a pod wieczór umarła moja żona, i nazajutrz rano uczyniłem, jak mi nakazano. Wtedy lud powiedział do mnie: Czy nie wyjaśnisz nam, co to dla nas znaczy, że tak czynisz?

Wtedy im odpowiedziałem: Doszło mnie słowo Pana tej treści: Mów do domu Izraela: Tak mówi Pan Bóg: Oto zbezczeszczę moją świątynię, chlubę waszej mocy, rozkosz waszych oczu i to, nad czym lituje się wasza dusza; a wasi synowie i wasze córki, których pozostawiliście, polegną od miecza. I uczynicie tak, jak ja uczyniłem: nie zakryjecie warg ani nie będziecie jeść chleba ludzi. A wasze zawoje będą na waszych głowach, a wasze obuwie na waszych nogach; nie będziecie lamentować ani płakać, lecz będziecie niknąć z powodu waszych nieprawości i wzdychać jeden do drugiego.

Tak więc Ezechiel jest wam znakiem: według wszystkiego, co uczynił, wy czynić będziecie; a gdy to nastąpi, poznacie, że Ja jestem Pan Bóg. Także ty, synu człowieczy, czy nie będzie tak w dniu, gdy odbiorę im ich moc, radość ich chwały, pożądanie ich oczu i to, ku czemu zwracają swe myśli, ich synów i ich córki, że ten, który ujdzie w owym dniu, przyjdzie do ciebie, aby dać ci to usłyszeć twoimi uszami? W owym dniu otworzą się twe usta do tego, który ujdzie, i będziesz mówił, i nie będziesz już więcej niemy; i będziesz im znakiem, a oni poznają, że Ja jestem Pan. Ezechiel 24:1, 15–27.

Alfą obłężenia jest śmierć umiłowania Ezechiela, a omega — śmierć umiłowania Izraela.

Słyszac, lecz nie słyszac

Pięć razy starsi lub lud zostają przedstawieni w jakiś sposób jako słuchający Ezechiela. W Ezechiela 8:1 starsi Judy siedzą przed nim. W Ezechiela 14:1 starsi przychodzą i siadają przed nim. W Ezechiela 20:1 starsi Izraela przychodzą, aby pytać Pana. W Ezechiela 37:18 Bóg mówi do Ezechiela: „A gdy synowie twego ludu będą do ciebie mówić, mówiąc: Czy nie wyjaśnisz nam, co przez to rozumiesz?” W rozdziale dwudziestym czwartym lud pyta bezpośrednio: „Czy nie powiesz nam, co znaczą dla nas te rzeczy, że tak czynisz?” W każdym z tych pięciu przypadków starsi lub lud znajdują się w stanie laodycejskim.

I rzekł: Idź i powiedz temu ludowi: Słuchajcie pilnie, lecz nie rozumieście; i patrzcie uważnie, lecz nie poznawajcie. Znieczul serce tego ludu, uczyni ocieężałymi jego uszy i zamknij jego oczy, aby nie widział swoimi oczami i nie słyszał swoimi uszami, i nie rozumiał swoim sercem, i nie nawrócił się, i nie został uzdrowiony. Izajasza 6:9, 10.

Pięć przedstawień ludzi słyszących, lecz niesłyszących, oraz pięć przedstawień ludzi widzących, lecz niewidzących odpowiada pięciu stopniom tych, którzy odmawiają widzenia i słyszenia w świadectwie Izajasza.

Lecz słowo Pana było dla nich: przykazanie za przykazaniem, przykazanie za przykazaniem; reguła za regułą, reguła za regułą; tu trochę i tam trochę; aby poszli, i padli na wznak, i zostali skruszeni, i usidleni, i pochwyceni. Izajasza 28:13.

I wielu spośród nich potknie się, i upadnie, i zostanie roztrzaskanych, i będzie usidlonych, i zostanie pojmanych. Izajasza 8:15.

Znaki

W dwudziestym czwartym rozdziale Ezechiela okres rozpoczynający się wraz z oblężeniem i śmiercią żony Ezechiela — rozkoszy jego oczu — kończy się śmiercią Jerozolimy — rozkoszy oczu Izraela. Półtoraroczne oblężenie nosi znamiona Alfy i Omegi, a ten okres rozpoczyna się i kończy znakiem. Jak w dwudziestym czwartym rozdziale Ezechiela, tak i Jezus wskazuje znak oblężenia w dwudziestym czwartym rozdziale Mateusza.

„Słowa Chrystusa zostały wypowiedziane wobec wielkiej liczby ludzi; lecz gdy był sam, Piotr, Jan, Jakub i Andrzej przyszli do Niego, gdy siedział na Górze Oliwnej. «Powiedz nam» — rzekli — «kiedy to się stanie? i jaki będzie znak Twego przyjścia oraz końca świata?» Jezus nie odpowiedział swoim uczniom, omawiając oddzielnie zburzenie Jerozolimy i wielki dzień swego przyjścia. Połączył opis tych dwóch wydarzeń. Gdyby odsłonił swoim uczniom przyszłe wydarzenia tak, jak je oglądał, nie byłiby zdolni znieść tego widoku. W miłosierdziu dla nich zspolił opis tych dwóch wielkich kryzysów, pozostawiając uczniom, by sami zgłębiali ich znaczenie. Gdy mówił o zburzeniu Jerozolimy, Jego prorocze słowa sięgały poza to wydarzenie, ku ostatecznej pożodze w owym dniu, gdy Pan powstanie ze swego miejsca, aby ukarać świat za jego nieprawość, gdy ziemia ujawni swoją krew i nie będzie już dłużej okrywać swoich zabitych. Cała ta mowa została dana nie tylko uczniom, lecz także tym, którzy będą żyć wśród ostatnich wydarzeń historii tej ziemi.”

„Zwracając się do uczniów, Chrystus powiedział: «Baczie, aby was kto nie zwiódł. Albowiem wielu przyjdzie w imieniu moim, mówiąc: Ja jestem Chrystusem; i wielu zwiodą». Pojawi się wielu fałszywych mesjaszów, twierdzących, że czynią cuda, i ogłaszających, iż nadszedł czas wybawienia narodu żydowskiego. Zwiódą oni wielu. Słowa Chrystusa spełniły się. Pomiędzy Jego śmiercią a oblężeniem Jerozolimy pojawiło się wielu fałszywych mesjaszów. Lecz to ostrzeżenie zostało dane także tym, którzy żyją w obecnym wieku świata. Te same zwiedzenia, jakie miały miejsce przed zburzeniem Jerozolimy, dokonywały się przez wieki i będą się powtarzać.”

„I usłyszycie o wojnach i wieściach wojennych; baczie, abyście się nie trwożyli; albowiem to wszystko musi się stać, lecz to jeszcze nie koniec”. Przed zburzeniem Jerozolimy ludzie zmagali się o zwierzchnictwo. Cesarze byli mordowani. Ci, o których przypuszczano, że stoją najbliżej tronu, byli zabijani. Były wojny i wieści wojenne. „To wszystko musi się stać” — powiedział Chrystus — „lecz to jeszcze nie koniec [narodu żydowskiego jako narodu].

Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu, i będą głody, zarazy i trzęsienia ziemi miejscami. Lecz to wszystko jest początkiem boleści”. Chrystus powiedział: Gdy rabini ujrzą te znaki, ogłoszą je jako sądy Boże nad narodami za trzymanie Jego wybranego ludu w niewoli. Oświadczą, że znaki te są oznaką przyjscia Mesjasza. Nie dajcie się zwieść; są one początkiem Jego sądów. Lud poległ na sobie samym. Nie pokutował ani się nie nawrócił, abym mógł go uzdrowić. Znaki, które przedstawiają jako oznaki swego uwolnienia z niewoli, są znakami ich zagłady”. Życie Jezusa, 628.

Oblężenie Jerozolimy w roku 66 zawierało znak polegający na tym, że Rzym ustawił swoje sztandary na terenie świątynnym. Komentarz Jezusa do wydarzeń okresu od 66 do 70 roku powiązał zburzenie w roku 70 z Jego Powtórным Przyjściem; a z Jego Powtórным Przyjściem związany jest pewien znak.

„Wkrótce nasze oczy zostały zwrócone ku Wschodowi, gdyż ukazał się mały czarny obłok, mniej więcej o połowę mniejszy od ludzkiej dłoni, o którym wszyscy wiedzieliśmy, że jest Znakiem Syna Człowieczego”. The Day Star, 1846.

Początek i koniec historii lat 66–70 po Chr. zawierają znak związany z początkiem oblężenia i zniszczeniem miasta, który odpowiada znakowi alfa i omega śmierci pożądania oczu w 587 r. przed Chr. i 586 r. przed Chr.

Historia półtorarocznego oblężenia jest „znakiem” dla dni ostatecznych. Głupie panny, przedstawione w historii Ezechiela, znajdują swój odpowiednik w historii mądrych panien, które ujrzały znak oblężenia w roku 66 i uciekły do miejsca bezpiecznego. Półtoraroczne oblężenie jest znakiem, który ujawnia dwie klasy czcicieli. Jedna klasa zrozumie znak, druga zaś klasa, przedstawiona przez Izajasza jako „wielu” — nie będzie widzieć ani słyszeć.

Wielu i niewielu

Wtedy król rzekł do sług: Zwiążcie mu ręce i nogi, i zabierzcie go, i wrzucie go do ciemności zewnętrznych; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów. Albowiem wielu jest powołanych, lecz mało wybranych. Mateusz 22,13.14.

Tak więc ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi; albowiem wielu jest powołanych, lecz mało wybranych. Mateusz 20:16.

Widzieć i słyszeć

W księdze Ezechiela znajduje się pięć odgrywanych przypowieści, a także pięć razy Ezechiel przemawiał do przywódców i ludu. Ci dwaj świadkowie wskazują na pięć głupich panien, które odmawiają „widzenia” i odmawiają „słyszenia”. Odmawiają widzenia lub słyszenia poznania, które się pomnaża, gdy Jezus, jako Lew z pokolenia Judy, odpieczętowanie swoje prorocze Słowo.

Świat zobaczy i usłyszy

Wszyscy mieszkańcy świata i wy, którzy zamieszkujecie ziemię, patrzcie, gdy wznosi sztandar na górach; a gdy zadmie w trąbę, słuchajcie. Izajasza 18:3.

W owym dniu głusi usłyszą słowa księgi, a oczy ślepych przejrzą z mroku i z ciemności.
Izajasza 29:18.

Mój lud głupi i nierozumny nie ma poznania

Jak długo jeszcze mam widzieć sztandar i słyszeć głos trąby? Gdyż mój lud jest głupi, nie poznali Mnie; są nierozumnymi dziećmi i nie mają zrozumienia: są mądrzy, by czynić zło, lecz czynić dobro nie umieją. Jeremiasz 4:21, 22.

Oznajmijcie to w domu Jakuba i ogłoście to w Judzie, mówiąc: Słuchajcie teraz tego, o ludu głupi i bezrozumny; który ma oczy, a nie widzi; który ma uszy, a nie słyszy. Jeremiasza 5:20, 21.

Dom buntowniczy

I doszło mnie słowo Pana tej treści: Synu człowieczy, mieszkasz pośród domu buntowniczego, który ma oczy, aby widzieć, a nie widzi; ma uszy, aby słyszeć, a nie słyszy, gdyż jest domem buntowniczym. Ezechiel 12:1, 2.

Dlatego mówię do nich w przypowieściach, ponieważ patrząc, nie widzą, a słuchając, nie słyszą ani nie rozumieją. I spełnia się na nich prorocтво Izajasza, które mówi: Słuchem słuchać będziecie, a nie zrozumiecie; i patrząc, patrzeć będziecie, a nie dostrzeżecie. Albowiem serce tego ludu stało się o ciężałe, a uszami z trudem słyszą, i zamknęli swoje oczy, aby czasem nie ujrzeli oczami i nie usłyszeli uszami, i nie zrozumieli sercem, i nie nawrócili się, a Ja bym ich uzdrowił.

Lecz błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Zaprawdę bowiem powiadam wam, że wielu proroków i sprawiedliwych mężów pragnęło ujrzeć to, co wy widzicie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. Mateusz 13:13–17.

Stare Ścieżki

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest droga dobra, i chodźcie nią, a znajdziecie odpocznienie dla dusz waszych. Lecz oni powiedzieli: Nie będziemy nią chodzić. Ustanowiłem też nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie głosu trąby. Lecz oni powiedzieli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:16, 17.

Poselstwo lat 1840–1844

„Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 mają być teraz głoszone z mocą, gdyż jest wielu ludzi, którzy utracili właściwe rozeznanie. Poselstwa te mają dotrzeć do wszystkich kościołów.”

„Chrystus powiedział: «Błogosławione są wasze oczy, że widzą, i wasze uszy, że słyszą. Zaprawdę bowiem powiadam wam, iż wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, co wy widzicie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli» [Mateusz 13:16, 17]. Błogosławione są oczy, które widziały to, co było widziane w latach 1843 i 1844.”

„Poselstwo zostało dane. I nie powinno być żadnej zwłoki w powtarzaniu tego poselstwa, gdyż znaki czasu się wypełniają; dzieło końcowe musi zostać wykonane. Wielkie dzieło zostanie dokonane w krótkim czasie. Niebawem, z Bożego postanowienia, zostanie dane poselstwo, które spotężnieje w donośny okrzyk. Wówczas Daniel stanie na swoim dziale, aby złożyć swoje świadectwo.” Manuscript Releases, tom 21, 437.

Znak oblężenia

W księdze Ezechiela jest pięć miejsc, w których „odegrał” przypowieść, której lud nie chciał zobaczyć, a także pięć miejsc, w których „mówił” do tego ludu, który nie chciał słuchać. Dwa świadectwa — odegranej przypowieści i mówienia — zostały przedstawione pięciu głupim pannom. Jedna z odegranych przypowieści, zawarta w rozdziale czwartym, przedstawia „znak” oblężenia, który ostrzega o nadchodzącym zniszczeniu. Poselstwo Ezechiela jest poselstwem do Laodycei.

„Znakiem” danym dla Laodycei jest „znak oblężenia”, a oblężenie dni ostatecznych jest przedstawione przez kilku świadków. Jedynym znakiem danym Żydom za dni Chrystusa był znak Jonasza, który stanowi przypowieść odgrywaną w czynie o trzech dniach spędzonych w brzuchu wielkiej ryby.

Wówczas niektórzy z uczonych w Piśmie i z faryzeuszów odpowiedzieli, mówiąc: Nauczycielu, chcielibyśmy ujrzeć od Ciebie znak. Lecz On, odpowiadając, rzekł do nich: Pokolenie złe i cudzołożne domaga się znaku; lecz żaden znak nie będzie mu dany, oprócz znaku proroka Jonasza. Albowiem jak Jonasz był trzy dni i trzy noce we wnętrzu wielkiej ryby, tak Syn Człowieczy będzie trzy dni i trzy noce w łonie ziemi. Mateusza 12:38–40.

Znak Jonasza

Znak Jonasza był odegraną przypowieścią o zmartwychwstaniu z martwych. Jan przedstawia tę samą prawdę, gdyż został wrzucony do kotła z wrzącym olejem i wyszedł z niego żywy. Daniel w jaskini lwów oraz trzej mężowie w piecu Nabuchodonozora przedstawiają zmartwychwstanie z martwych. Wszyscy oni przedstawiają sto czterdzieści cztery tysiące, którzy zostają wzbudzeni z martwych w jedenastym rozdziale Apokalipsy.

„Myśli Zbawiciela powróciły teraz od rozważania przeszłości i przyszłości. Podczas gdy lud usiłował wyjaśnić to, co widział i słyszał, zgodnie z wrażeniami wywartymi na jego umyśle oraz według światła, jakie posiadał, «Jezus odpowiedział i rzekł: Ten głos rozległ się nie ze względu na mnie, lecz ze względu na was». Był to koronny dowód Jego mesjaństwa, znak od Ojca, że Jezus wypowiedział prawdę i że jest Synem Bożym. Czy Żydzi odwrócą się od tego świadectwa wysokiego Nieba? Niegdyś zapytali Zbawiciela: Jaki znak okazujesz, abyśmy widzieli i uwierzyli? Niezliczone znaki były dawane przez cały okres służby Chrystusa; oni jednak zamknęli oczy i zatwardzili serca, aby nie zostali przekonani. Koronny cud wzbudzenia Łazarza nie usunął ich niewiary, lecz napęlił ich jeszcze większą złością; a teraz, gdy Ojciec przemówił i nie mogli już żądać żadnego dalszego znaku, ich serca nie zmiękły i nadal odmawiali wiary”. Spirit of Prophecy, tom 3, 79.

Łazarz był znakiem zmartwychwstania, ukazanym w działaniu przez Jonasza w brzuchu wieloryba. Głos Ojca w związku ze wzbudzoną z martwych Łazarzem przedstawia połączenie Boskości i człowieczeństwa, które jest oczywiście naturą Chrystusa, który przyjął na siebie ludzkie ciało. Połączenie Boskości z człowieczeństwem jest sztandarem stu czterdziestu czterech tysięcy, a Łazarz jest znakiem mocy zmartwychwstania, która dokonuje zjednoczenia Stwórcy ze stworzeniem.

„Przez wskrzeszenie Łazarza wielu zostało doprowadzonych do wiary w Jezusa. Było planem Bożym, aby Łazarz umarł i został złożony w grobie, zanim przybędzie Zbawiciel. Wskrzeszenie Łazarza było ukoronowaniem cudów Chrystusa i z jego powodu wielu oddawało chwałę Bogu.” Manuscript Releases, tom 21, s. 111.

Łazarz prowadził triumfalny wjazd do Jerozolimy i był żywym „znakiem” zmartwychwstania, które ilustruje Jonasz.

„Łazarz, którego ciało uległo skażeniu w grobie, lecz który teraz radował się siłą chwalebnego męstwa, prowadził zwierzę, na którym jechał Zbawiciel”. Życie Jezusa, 572.

Triumfalny wjazd pozostaje w zgodzie ze zjazdem obozowym w Exeter, który był alfa-wypełnieniem przypowieści o dziesięciu pannach, a tym samym wiąże „znak” Jonasza i Łazarza z omegą oraz doskonałym wypełnieniem głoszenia poselstwa: „Oto Oblubieniec idzie!”

„Często odsyła się mnie do przypowieści o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Przypowieść ta wypełniła się i wypełni się co do najdrobniejszej litery, gdyż ma szczególne zastosowanie do obecnego czasu i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, wypełniła się i nadal będzie teraźniejszą prawdą aż do zakończenia czasu.” Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Jonasz, Łazarz i Samuel Snow, przybywając późno na zgromadzenie obozowe w Exeter, odpowiadają Ezechielowemu „znakowi obłędzenia”. Łazarz poprowadził Chrystusa do Jerozolimy na ośle.

„Bates był jednym z ważnych przywódców zgromadzenia obozowego w Exeter (New Hampshire) w sierpniu 1844 roku, kiedy po raz pierwszy przedstawiono „prawdziwy okrzyk o północy”. Bates był, jak się złożyło, kaznodzieją wyznaczonym do porannego nabożeństwa w obozie. Napominał swoich słuchaczy, aby byli wierni, i spokojnie zapewniał ich, że Bóg jedynie ich doświadcza, że znajdują się w czasie zwłoki, oraz wyrażał podobne myśli, gdy Samuel S. Snow wjechał do obozu konno. Zająwszy miejsce obok swojej siostry, pani Johna Coucha, Snow ponownie wyraził swoje przekonanie, że Chrystus ukaże się w wyznaczonym czasie. Głęboko poruszona pani Couch zaskoczyła zgromadzonych, wstając i oznajmiając: „Oto człowiek z poselstwem od Boga!”” Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, tom 4, 549.

W kwietniu 1521 roku Marcin Luter udał się wozem konnym na sejm Rzeszy w Wormacji, gdzie odrzucił papieskie tradycje i zwyczaje oraz oświadczył: „Jeśli nie zostaną przekonany świadectwem Pisma Świętego albo oczywistym rozumem... nie mogę i nie odwołam niczego,

ponieważ postępowanie wbrew sumieniu nie jest ani bezpieczne, ani słuszne. Oto stoję. Nie mogę inaczej. Tak mi dopomóż Bóg. Amen.”

Tak jak faryzeusze sprzeciwili się triumfalnemu wjazdowi Chrystusa, tak papieskie władze sprzeciwili się wejściu Lutra. Następnie Luter zmienił swoje imię (symbol zapieczętowania) i został ukryty, podczas gdy tłumaczył Nowy Testament na język niemiecki. Jego wystąpienie na sejmie Rzeszy w Wormacji stanowiło typ Wołania o Północy, które doprowadziło do dekretu śmierci wydanego przez ówczesne władze kościelno-państwowe, typizując w ten sposób ustawę niedzielną. Po dziesięciu miesiącach ukrywania się pod imieniem „Junker Jörg” zagrożenie ze strony władz uległo zmianie, przede wszystkim z powodu dwóch problemów militarnych, wobec których stanął zdeprawowany Karol V. Tymi dwoma militarnymi zagrożeniami były Francja i islam, reprezentujące ten sam bezbożny sojusz socjalizmu i islamu, który dziś staje naprzeciw ludzkości.

„Dzieło Boże na ziemi wykazuje, z wieku na wiek, uderzające podobieństwo w każdej wielkiej reformie lub ruchu religijnym. Zasady Bożego postępowania z ludźmi pozostają zawsze te same. Ważne ruchy czasów obecnych mają swój odpowiednik w ruchach przeszłości, a doświadczenie Kościoła w minionych wiekach zawiera lekcje o wielkiej wartości dla naszych czasów.” Wielki bój, 343.

Osiół prowadzony przez Łazarza wprowadził Chrystusa do Jerozolimy, powóz konny przywiózł Lutra na Sejm w Wormacji, a koń przywiózł Snowa na obozowe zgromadzenie w Exeter, wskazując tym samym na osła i konia — obu należących do rodziny „Equidae” w rodzaju „Equus” — jako na znak poselstwa Wołania o Północy.

Raduj się wielce, córko Syjonu; wykrzykuj, córko Jeruzalemu: oto twój Król przychodzi do ciebie: sprawiedliwy i niosący zbawienie; pokorny i jadący na osle, na źrebięciu, oślątku.
Zachariasz 9:9.

Znakiem poselstwa Wołania o Północy jest przybycie osła lub konia, obu będących symbolami islamu. Wybrany posłaniec prawdziwego poselstwa wołania o północy przybył na koniu, zgodnie z przybyciem Chrystusa na osle. „Oblężenie” w dniach ostatecznych jest naznaczone wypełnieniem określenia Ellen White, że miasto Nashville ma zostać uderzone „kulami ognistymi”.

Dlaczego oblężenie rozpoczyna się od ognistych kul Nashville? Czy dlatego, że islam jest przedstawiony przez osła i konia w proroczym Słowie Bożym?

Smyrna

Cesarz Neron wyznacza początek Kościoła w Smyrnie, kiedy to miasto Rzym zostało spalone w roku 64. Data ta wyznacza początek prześladowania Kościoła chrześcijańskiego, dokonywanego przez okres dwustu pięćdziesięciu lat, który zakończył się Edyktem Mediolańskim w roku 313. Ukształtowanie obrazu bestii przedstawia znak orientacyjny alfa, wprowadzający okres kończący się znakiem orientacyjnym omega, przedstawionym przez znamię bestii przy rychło nadchodzącym prawie niedzielным. Okres ten jest określony jako rozpoczynający się od „edykty”.

„Jeżeli czytelnik pragnie zrozumieć siły, które mają być użyte w nadchodzącej niebawem walce, niech jedynie prześledzi zapis środków, jakimi Rzym posługiwał się dla osiągnięcia tego samego celu w minionych wiekach. Jeżeli chce wiedzieć, jak papiści i protestanci, zjednoczeni, postąpią z tymi, którzy odrzucają ich dogmaty, niechaj ujrzy ducha, jakiego Rzym okazywał wobec sabatu i jego obrońców.”

„Królewskie edykty, sobory powszechne oraz kościelne zarządzenia, podtrzymywane przez władzę świecką, były kolejnymi krokami, dzięki którym pogańskie święto osiągnęło zaszczytne miejsce w świecie chrześcijańskim. Pierwszym publicznym aktem wymuszającym święcenie niedzieli było prawo ustanowione przez Konstantyna. (321 r. po Chr.; zob. uwagę w Dodatku do strony 53). Edykt ten nakazywał mieszkańcom miast odpoczynek w ‘czcigodny dzień słońca’, lecz zezwalał mieszkańcom wsi na dalsze wykonywanie prac rolniczych. Chociaż w istocie był to przepis pogański, został on wprowadzony w życie przez cesarza po jego nominalnym przyjęciu chrześcijaństwa.” Wielki bój, 574.

Pierwszym edyktem królewskim, który wyznaczył przejście od zboru w Smyrnie do zboru w Pergamonie, był Edykt Mediolański z roku 313. Stanowił on pierwszy krok, który doprowadził do pierwszej ustawy niedzielnej z roku 321. Zburzenie Jerozolimy jest typem ustawy niedzielnej, a dwóch proroczych świadków wskazuje na oblężenie, które poprzedziło to zburzenie. Te dwa oblężenia, przedstawione przez trzecie oblężenie Babilonu w 587 r. p.n.e. oraz drugie oblężenie Rzymu w roku 70, wskazują, że drogowskaz poprzedzający drogowskaz ustawy niedzielnej — jest proroczym oblężeniem.

Nabuchodonozor oblegał Jojakima, następnie Jehojachina, a w końcu Sedecjasza. Cestius oblegał w roku 66 i wypełnił znak, który Jezus dał Kościołowi, tak jak trzecie oblężenie w 587 r. p.n.e. zawierało znak śmierci żony Ezechiela. Drogowskazem poprzedzającym zniszczenie Jerozolimy jest oblężenie, a jest ono także „znakiem”. Drogowskazem, który poprzedził ustawę niedzielną z 321 roku, był Edykt Mediolański, w którym nastąpiło przejście od Kościoła (Smyrna), który nie ma żadnego potępienia, do Pergamonu, symbolu Kościoła idącego na kompromis.

Edykt mediolański jest zatem początkiem proroczego oblężenia, a zarazem jest także znakiem. Wyznacza on również moment, w którym laodycejski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy przechodzi w filadelfijski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy.

Filadelfia i Smyrna reprezentują jedyne dwa zbory spośród siedmiu zborów Objawienia, którym nie postawiono żadnego potępienia. Fakt ten z kolei wskazuje tę przemianę jako przejście Kościoła walczącego do Kościoła triumfującego. To przejście jest zgodne z Edyktem Mediolańskim, w którym ruch czasu końca, składający się ze stu czterdziestu czterech tysięcy, staje się tym ósmym zborom, który jest z siedmiu. Filadelfia i Smyrna są także jedynymi dwoma zborami, które zmagają się z tymi, którzy twierdzą, że są Żydami, lecz w rzeczywistości należą do synagogi szatana.

Ten znak orientacyjny z roku 313 odpowiada również zjazdowi obozowemu w Exeter, który odbył się od 12 do 17 sierpnia 1844 roku. Gdy zjazd obozowy dobiegł końca, poselstwo przetoczyło się wzdłuż wschodniego wybrzeża Stanów Zjednoczonych niczym fala przyprływu, aż do zamknięcia

drzwi 22 października 1844 roku.

„Jak fala przyływu ruch ten przetoczył się przez kraj. Przechodził od miasta do miasta, od wioski do wioski i docierał do odległych miejsc na prowincji, aż oczekujący lud Boży został w pełni przebudzony. Fanatyzm ustępował przed tym zwiastowaniem jak wczesny przymrozek przed wschodzącym słońcem. Wierzący widzieli, jak ich zwątpienie i zakłopotanie zostają usunięte, a nadzieja i odwaga ożywiały ich serca. Dzieło to było wolne od tych skrajności, które zawsze ujawniają się tam, gdzie istnieje ludzkie podniecenie bez kierującego wpływu słowa i Ducha Bożego. Miało ono charakter podobny do tych okresów uniżenia i powrotu do Pana, które wśród starożytnego Izraela następowały po poselstwach napomnienia od Jego sług. Nosilo cechy znamionujące dzieło Boże w każdym wieku. Było w nim niewiele ekstatycznej radości, raczej zaś głębokie badanie serca, wyznawanie grzechu i wyrzeczenie się świata. Przygotowanie na spotkanie z Panem stanowiło brzemień udręczonych duchów. Trwała wytrwała modlitwa i bezwarunkowe poświęcenie się Bogu.” Wielki bój, 400, 401.

Zamknięcie drzwi dnia 22 października 1844 roku jest typem mającego wkrótce nadejść prawa niedzielnego, a drogowskazem, który poprzedził zamknięcie drzwi 22 października, było zgromadzenie obozowe w Exeter. Zgromadzenie obozowe w Exeter pozostaje zatem w zgodności z Edyktem Mediolańskim. Pozostaje ono również w zgodności z triumfalnym wjazdem Chrystusa.

„Wołanie o północy nie było szerzone tyle przez argumenty, chociaż dowód Pisma był jasny i rozstrzygający. Towarzyszyła mu przynaglająca moc, która poruszała duszę. Nie było wątpliwości ani pytań. Przy okazji triumfalnego wjazdu Chrystusa do Jerozolimy lud, który zgromadził się ze wszystkich części kraju, aby obchodzić święto, tłumnie przybył na Górę Oliwną, a gdy przyłączył się do rzeszy towarzyszącej Jezusowi, uchwycił natchnienie tej chwili i pomógł spotęgować okrzyk: ‘Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pańskim!’ [Mateusz 21:9.] Podobnie niewierzący, którzy tłumnie przychodzili na zgromadzenia adwentystów — jedni z ciekawości, inni jedynie po to, by szydzić — odczuwali przekonującą moc towarzyszącą poselstwu: ‘Oto Oblubieniec idzie!’” Spirit of Prophecy, tom 4, 250.

Edykt mediolański wyznacza prorocze oblężenie, którego typem był Nabuchodonozor w 587 r. p.n.e. oraz Cestiusz w roku 66. Owe dwa oblężenia doprowadziły odpowiednio do zburzenia Jerozolimy w 586 r. p.n.e. oraz w 70 r. Oblężenie prowadzone przez Cestiusza ustało, a po trzech i pół roku zostało wznowione pod wodzą Tytusa, dostarczając w ten sposób proroczego okresu, który rozpoczyna się od alfa-rzymskiego władcy, a kończy na omega-władcy. Te trzy i pół roku przedstawiają podeptanie Jerozolimy przez papieństwo oraz mające wkrótce nadejść prawo niedzielne, kiedy śmiertelna rana papieństwa zostaje uleczone i ono znów panuje przez trzy i pół symbolicznego roku.

Lecz dziedziniec, który jest na zewnątrz świątyni, pomin i nie mierz go, gdyż został dany poganom; a święte miasto będą deptać przez czterdzieści i dwa miesiące. Objawienie 11,2.

W roku 538, a następnie ponownie wraz z nadejściem prawa niedzielnego, rozpoczyna się podeptanie Jerozolimy. Te dwa prawa niedzielne zostały przedstawione przez rok 321, kiedy Konstantyn Wielki wydał pierwsze prawo niedzielne. W roku 538 papieństwo otrzymało moc, by prześladować (podeptać) Kościół Boży przez trzy i pół roku, jak zostało to przedstawione przez

historię od Cestiusza do Tytusa. W roku 538 papieństwo uchwaliło prawo niedzielne na trzecim synodzie w Orleanie. Wkrótce mające nadejść prawo niedzielne wskazuje, kiedy papieństwo ponownie otrzymuje moc, by podeptać świątynię (prześladować).

313 wskazuje na pierwszy edykt, który doprowadził do pierwszego prawa niedzielnego w 321 roku. Następnie, w 330 roku, imperium zostało proroczco podzielone na wschód i zachód, co wyznacza tym samym ostateczne, omega zakończenie drugiego okresu papieskiego prześladowania trwającego „czterdzieści dwa” symboliczne miesiące — okresu prześladowania i podeptania, który rozpoczął się wraz z alfą prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych.

A trzeci anioł poszedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje pokłon bestii i jej obrazowi oraz przyjmuje jej znamię na swoje czoło albo na swoją rękę, ten również pić będzie z wina gniewu Bożego, nalanego bez domieszki do kielicha Jego oburzenia; i będzie męczony ogniem i siarką wobec świętych aniołów i wobec Baranka. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków; i nie mają odpoczynku we dnie ani w nocy ci, którzy oddają pokłon bestii i jej obrazowi, i ktokolwiek przyjmuje znamię jej imienia. Tu jest cierpliwość świętych: tu są ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa. Objawienie 14:9–12.

Równina

Łacińskie znaczenie nazwy „Mediolan” oznacza środek równiny. Pośrodku między wschodem a zachodem, w roku 313 Konstantyn zachodu poszukiwał przymierza z Licyniuszem wschodu. Edykt stanowił próbę połączenia wschodu i zachodu, a został ratyfikowany poprzez małżeństwo traktatowe, gdy przyrodnia siostra Konstantyna, Konstancja, poślubiła Licyniusza. Jednakże, podobnie jak pierwsze małżeństwo traktatowe z jedenastego rozdziału Księgi Daniela między Seleucydami północy a Ptolemeuszem południa, małżeństwo to było skazane na niepowodzenie, gdyż spełniło się stare powiedzenie, które mówi: „wschód jest wschodem, a zachód jest zachodem, i nigdy się nie spotkają”.

Rok „330” jest bezpośrednio przedstawiony w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, wersetach dwudziestym czwartym, dwudziestym siódmym i dwudziestym dziewiątym. Wprowadza to siedemnaście lat od 313 do 330 do proroczej linii jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a z proroczej konieczności utożsamia to traktatowe małżeństwo wschodu i zachodu w 313 roku jako paralelę do pierwszego traktatowego małżeństwa w tym samym rozdziale.

„Proroctwo zawarte w jedenastym rozdziale Księgi Daniela niemal dosięgło swego całkowitego wypełnienia. Znaczna część historii, która dokonała się jako wypełnienie tego proroctwa, powtórzy się”. Manuscript Releases, nr 13, s. 394.

Antioch II Theos, który panował w latach 261–246 p.n.e., odsunął swoją pierwszą żonę, Laodykę I, dla Bereniki, córki Ptolemeusza II Filadelfosa z Egiptu. Małżeństwo to stanowiło część ugody pokojowej, która zakończyła drugą wojnę syryjską w 252 r. p.n.e. Kiedy następnie Konstantyn pokonał Licyniusza w 324 r., małżeństwo to dobiegło końca, podobnie jak małżeństwo Antiocha i Bereniki, gdy Laodyka, pierwsza żona, otruła Antiocha w 246 r. p.n.e. Małżeństwo, które wyznaczyło koniec drugiej wojny syryjskiej, oraz zabójstwo Antiocha, a następnie Bereniki, jej

dziecka i egipskiego otoczenia, wyznaczyły początek trzeciej wojny syryjskiej. Traktatowe małżeństwo z 313 r. zakończyło okres prześladowań przedstawiony przez kościół w Smyrnie i rozpoczęło okres kompromisu przedstawiony przez kościół w Pergamonie.

Małżeństwo na początku historii Seleucydów stanowiło typ małżeństwa traktatowego u kresu imperium Seleucydów, gdy Antioch Wielki dał swoją córkę Kleopatę I za Ptolemeusza V Epifanesa. Małżeństwo to zostało zawarte w Rafii w 193 r. przed Chr., lecz przymierze wkrótce dobiegło końca, podobnie jak pierwsze małżeństwo traktatowe między królem północy a królem południa. Alfa i omega małżeństw traktatowych imperium Seleucydów stanowią typ małżeństwa traktatowego odnotowanego później w proroczej historii jedenastego rozdziału Księgi Daniela, gdy Oktawian dał swoją siostrę Oktawię Młodszą Markowi Antoniuszowi w 40 r. przed Chr. Marek Antoniusz i Oktawian prowadzili walkę o władzę nad wschodnimi i zachodnimi obszarami Rzymu, która wybuchła w 44 r. przed Chr. wraz z zamordowaniem Juliusza Cezara. Układ z Brundyzjum został ustanowiony przy tym małżeństwie w 40 r. przed Chr., a osiem lat później, w 32 r. przed Chr., Marek Antoniusz formalnie rozwiódł się z Oktawią i doprowadził do bitwy pod Akcjum w 31 r. przed Chr., gdzie zarówno Marek Antoniusz, jak i Kleopatra (ta ostatnia Kleopatra) doszli do swego kresu.

Omega małżeńskie przymierze imperium Seleucydów wprowadziło pierwszą Kleopatę, która była typem ostatniej Kleopatry, której linia pochodzenia utworzyła łącznik z proroczym alfa małżeńskim przymierzem imperium rzymskiego w 40 r. p.n.e. Te trzy małżeństwa przymierza są typem małżeństwa przymierza edyktu mediolańskiego. Edykt mediolański wyznacza początek proroczego oblężenia, stanowi proroczy znak, wyznacza przejście od sprawiedliwego Kościoła do niesprawiedliwego Kościoła, a tym samym odpowiada zagadce ósmego, który jest z siedmiu. Wyznacza małżeństwo przymierza, które kończy wojnę, aż do rozvodu tego małżeństwa przymierza, wyznaczając tym samym początek wojny. W dwóch małżeństwach rzymskich rozwód przyspiesza zjednoczenie imperium. Rok 313 wyznacza również zgromadzenie obozowe w Exeter, podczas którego rozpoczyna się ogłaszanie poselstwa Wołania o Północy i prowadzi do zamkniętych drzwi 22 października.

Będziemy nadal rozważać te prawdy w następnym artykule.